

AVGJØRELSER BESTEMMER FREMTIDEN

President Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Temakveld for unge voksne i regi av Kirkens skoleverk • 6. november 2005
Brigham Young University

Dere er en fantastisk gruppe, ja, en utvalgt generasjon som er samlet både her i Marriott Center ved Brigham Young University og på mange andre steder. Det er en ære å få være sammen med dere, og dere skal vite at det ikke finnes et sted i verden jeg heller ville ha vært i kveld.

Jeg tar fatt på denne oppgaven etter oppriktig personlig bønn. Jeg søker deres tro. Jeg ber om deres bønner.

Når jeg ser på dere som er forsamlet her og tenker på de av dere som er forsamlet andre steder, går mine tanker til deres foreldre. I mange år var det mitt privilegium hver uke å få delta på stavskonferanser og overnatte hos en stavsprezident eller en rådgiver til en stavsprezident. Av og til skjedde ganske interessante ting. Det hendte at en liten bror eller søster, som ikke visste at mamma og pappa hadde gitt soverommet og sengen sin til en generalautoritet, kom inn på soverommet tidlig om morgenen og trodde at han eller hun krøp opp i sengen til mor og far – og ble ganske forbauset og forvirret over å oppdage at det ikke var tilfellet.

En gang for mange år siden, da jeg besøkte Indianapolis stav, husker jeg at president Lowe, som var ansatt på Purdue University, sa til meg: «Bror Monson, har du lyst til å bli med hjem og tilbringe lørdagskvelden sammen med oss, eller vil du helst slippe den lange kjøreturen og overnatte hos min rådgiver her i Indianapolis?»

Jeg svarte: «Tja, president Lowe, det er sent, og hvis det er det samme for deg, overnatter jeg heller hos rådgiveren din her i Indianapolis.»

Neste morgen kom president Lowe til meg klokken åtte og sa: «Bror Monson, du tok en inspirert avgjørelse.»

Jeg spurte: «Hvordan det?»

«Jo,» svarte han, «vi har en sønn som går på universitetet, og vi regnet naturligvis med at du skulle få vårt soverom natt til søndag. Men helt uventet kom sønnen vår hjem fra skolen klokken to om natten,

låste seg inn, gikk opp trappen til soverommet vårt, slo på lyset og ropte: "Overraskelse!"

Jeg vet ikke hvem som ville blitt mest overrasket den gangen om jeg hadde overnattet hos stavsprezidenten – studenten eller jeg! Det var nok best at vi ikke fant det ut.

Mine unge venner, for et spennende liv som ligger foran dere! Dere er kanskje ikke en John Cabot, som seiler ut på det blå havet, utsendt av kongen for å finne nye land, eller en kaptein James Cook, hvis oppdagelsesreiser førte ham til «fjerne steder med underlige navn».¹ Men dere kan være oppdagere i ånden med fullmakt til å gjøre denne verden bedre ved å oppdage bedre måter å leve og gjøre ting på. Oppdagelsesånden, enten det gjelder jordens overflate, verdensrommet eller prinsippene for et godt liv, innebærer å utvikle evnen til å møte problemer med mot, skuffelse med munterhet og triumfer med ydmykhet.

Mange av dere er kjent med musikalen «Spelemann på taket». Det er en av mine favoritter. Man ler når man iakttar den gammeldagse faren i en jødisk familie i Russland, der han prøver å takle forandringene som hans vakre tenåringsdøtre ubønnehørlig forårsaker i hjemmet. Frimodig synger de: «Parmakar, parmakar, mak meg eit par.» Tevje, faren, synger sitt svar med: «Om eg var ein rik mann». Seerne får tårer i øyene når de hører de vakre tonene av «Sol stig, sol sig», og de synes å forstå Tevjes kjærlighet til sin hjemby når skuespillerne synger «Anatevka».

Den muntre dansen, musikkens rytme, skuespillernes utmerkede prestasjoner – alt blekner i betydning når Tevje uttaler det som for meg blir musikalsk budskap. Han samler sine vakre døtre rundt seg, og i de enkle landsens omgivelsene gir han dem råd med tanke på deres fremtid. «Husk,» advarer Tevje, «i Anatevka vet vi hvem vi er og hva Gud venter at vi skal bli.»

Som siste-dagers-hellige vet vi hvem vi er og hva Gud venter at vi skal bli. Hør hvilken sannhet vi finner i 1. Mosebok: «Da sa Gud: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår liknelse... Og Gud skapte mennesket i

sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem... Og Gud velsignet dem» (1. Mos. 1:26-28).

Skapt i Guds bilde. Vi kan ikke oppriktig ha denne overbevisningen uten å føle stor styrke og kraft. Vi vet at vi levde før vi kom til jorden, at jordelivet er en prøveperiode hvor vi kan vise at vi er lydige overfor Guds befalinger og dermed verdige til celestial herlighet. Ja, vi vet hvem vi er og hva Gud venter at vi skal bli. Denne kunnskapen er imidlertid ingen garanti for at vi lykkes i å nå vårt mål – evig liv.

I løpet av det siste halve århundre eller så har det over hele verden funnet sted et gradvis, men kontinuerlig forfall på mange områder av livet. Vi ser forhold uten moral, vitenskap uten menneskelighet, kunnskap uten karakter, forretningsvirksomhet uten etikk, gudsdyrkelse uten offer, fornøyelse uten samvittighet, politikk uten prinsipper og velstand uten arbeid.

Kanskje den berømte forfatteren Charles Dickens best beskrev vår tid da han omtalte en periode for over 200 år siden. Hans klassiske *To byer* begynner slik:

Det var den beste av alle tider, men også den verste, det var visdommens tidsalder, men også dårskapen, det var både troens og vantroens, det var håpets vår og fortvilelsens vinter, folk hadde alt og intet liggende foran seg.

Dette er deres verden. Fremtiden ligger i deres hender. Resultatet er opp til dere. Veien til opphøyelse er ingen motorvei med ubegrenset sikt, fri fart og uprøvde ferligheter. Snarere bærer den preg av mange avkjørsler, skarpe svinger og fartsgrenser. Deres kjøreferdigheter vil bli satt på prøve. Er dere rede? Dere kjører. Dere har ikke kjørt denne veien før. Heldigvis har den mestertlige veibyggeren, vår himmelske Fader, gitt oss et kart som viser oss hvilken rute vi skal følge. Han har satt anvisere langs veien for å lede dere til målet. Kanskje kjenner dere igjen noen av skiltene hans:

- «Hedre din far og din mor» (2. Mosebok 20:12).
- «Gransk Skriftene, fordi ... disse er det som vitner om meg» (Johannes 5:39).
- «Søk ... først Guds rike og hans rettferdighet» (Matteus 6:33).
- «Vær rene» (3. Nephi 20:41).

Den onde har også satt opp veiskilt for å hindre deres fremgang og føre dere bort fra sannhetens vei og inn

på syndens omkjøringer. Hans omkjøringer fører alle til en blindvei. Har dere sett hans anvisere?

- Bare denne ene gangen skader ikke.
- Det er bare meg selv det går ut over.
- Jeg kan fritt gi av min kjærlighet og leve mitt liv som jeg vil.
- Tidene har forandret seg.

Nå begynner det å demre for oss hvilket ansvar det er å velge, den uunngåelige krisen ved livets veiskiller. Han som ønsker å dra dere ned, venter tålmodig på en mørk kveld, en vaklende vilje, en forvirret samvittighet, et usikkert sinn. Er dere beredt til å ta avgjørelsene ved veiskillene?

Jeg kan ikke understreke sterkt nok at avgjørelser bestemmer fremtiden. Dere kan ikke ta evige avgjørelser uten evige konsekvenser.

La meg gi dere en enkel formel som dere kan måle de valg som møter dere, mot. Den er lett å huske, men iblant vanskelig å anvende: Du kan ikke ha rett når du gjør galt, og du kan ikke ta feil når du gjør rett. Din egen samvittighet advarer deg alltid som en venn før den gir deg straff som en dommer.

Herren sa i en åpenbaring gjennom profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, mai 1831: «Det som ikke oppbygger, er ikke av Gud, men er mørke. Det som er av Gud, er lys» (L&P 50:23-24).

Noen ufornuftige mennesker vender ryggen til Guds visdom og følger skiftende moteluner, falsk popularitet og øyeblikkets spenning. Deres adferd ligner sånn på Esaus knusende erfaring, som byttet sin førstefødselsrett med en linsevellings.

La meg illustrere det ved å fortelle om resultatene av en undersøkelse som ble utført av en vel ansett organisasjon og publisert i et nasjonalt tidsskrift.² Undersøkelsen hadde tittelen: «Ville du, for ti millioner dollar?» La meg stille dere de samme spørsmålene som ble stilt i undersøkelsen:

- For ti millioner i kontanter, ville du reise fra din familie for godt?
- Ville du gifte deg med en du ikke elsket?
- Ville du gi avkall på alle dine venner for godt?
- Ville du sone et års fengselsstraff for en fabrikkert anklage?

- Ville du kle deg naken på et offentlig sted?
- Ville du ta en farlig jobb hvor sjansen var 1 av 10 for å miste livet?
- Ville du leve som tigger i et år?

Blant de spurte var det 1 prosent som ville forlate familien sin, 10 prosent som ville gifte seg uten kjærlighet, 11 prosent som ville gi avkall på sine venner, 12 prosent som ville kle av seg på et offentlig sted, 13 prosent som ville gå i fengsel et år, 14 prosent som ville ta den farlige jobben og 21 prosent som ville tigge i et år.

Når penger og ikke moral styrer våre handlinger, trekker vi oss bort fra Gud. Når man vender seg bort fra Gud, fører det til brutte pakter, knuste drømmer, svunne ambisjoner, uoppfylte forventninger, knuste håp og ødelagte liv.

Jeg trygler dere om å unngå en slik sump med kvikksand. Dere er av en edel fødselsrett. Evig liv i vår Faders rike er deres mål. Den slags mål oppnås ikke i ett forsøk, men er resultatet av livslang rettferdighet, det samlede resultatet av kloke valg og et konstant mål. I likhet med den ettertraktede toppkarakteren på vitnemålet for et vanskelig og obligatorisk fag, fordrer det evige livs belønning innsats.

Det er en fabel om Evklid, Faraos og geometri. Det sies at Faraos, fascinert av noen av Evklids forklaringer og demonstrasjoner, ønsket å lære geometri, og Evklid påtok seg å undervise ham. Han studerte en kort stund og tilkalte så Evklid og sa at dette gikk for sakte for ham. Han var en Faraos, det måtte finnes en kortere vei. Han ville ikke bruke all sin tid på å lære geometri. Da uttalte Evklid en stor sannhet. Han sa til Hans majestet: «Det finnes ingen kongelig vei til geometri.»³

Mine unge venner, det finnes ingen kongelig vei til frelse og opphøyelse. Det finnes ingen kongelig vei til suksess i noe som helst. Toppkarakteren er det samlede resultatet av hvert tema, hver prøve, hver time, hver eksamen og hver semesteroppgave. På samme måte går hver eneste inderlige bønn, hvert kirkemøte, hver god venn, hver rettferdig avgjørelse, hver god gjerning forut for det evige livs mål.

For noen måneder siden da jeg var på vei hjem fra et oppdrag i Tyskland, kikket jeg ut av flyvinduet og beundret stjernene som navigatøren staket ut kursen etter. Mine tanker gikk til dere og anledningen jeg hadde fått til å være sammen med dere i kveld. Jeg tenkte på sannheten: «Idealene er som stjernene, du

vil aldri kunne ta på dem. Men ... hvis du velger dem som veiledere og følger dem, vil du nå ditt bestemmelsessted.»⁴

Hvilke idealer, når de følges, vil føre dere nærmere de velsignelsene dere så gjerne ønsker, nemlig en rolig samvittighet, et fredfullt hjerte, en kjærlig familie, et tilfreds hjem?

La meg foreslå disse tre:

Velg dine venner med omhu.

Planlegg din fremtid med en hensikt.

La ditt liv preges av tro.

Først: Velg dine venner med omhu.

I en undersøkelse som ble gjort i utvalgte menigheter og staver i Kirken, fikk vi vite noe viktig: De som har venner som er gift i templet, gifter seg som regel i templet, mens de som har venner som ikke har giftet seg i templet, vanligvis ikke gifter seg i templet. Innflytelse fra venner viste seg å være en mer dominerende faktor enn henstilling fra foreldre, klasseundervisning eller nærhet til et tempel.

Vi er tilbøyelig til å bli som dem vi beundrer. Akkurat som i Nathaniel Hawthornes klassiske beretning «The Great Stone Face», tilegner vi oss vanene, holdningene og til og med adferden til dem vi beundrer – og det er vanligvis våre venner. Omgås med dem som, i likhet med dere, ikke planlegger for midlertidig bekvemmelighet, overfladiske mål eller små ambisjoner, men for det som betyr aller mest – nemlig evige mål.

Innfelt i veggen i Stanford University Memorial Church står sannheten: «Alt som ikke er evig, er for kort, og alt som ikke er uendelig, er for lite.»⁵

I tillegg til deres jordiske vennekrets, oppfordrer jeg dere til å ha deres himmelske Fader som venn. Han står alltid parat til å besvare deres inderlige bønner. Som deres ånders Fader, og ettersom han har skapt dere i sitt eget bilde og kjenner enden fra begynnelsen, vil hans visdom aldri svikte, og hans råd vil alltid være riktige. Gjør ham til deres venn.

Det er også en annen viktig venn dere skulle ha, og det er biskopen i deres egen menighet. Han er kalt av Gud ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet. Han er berettiget til hjelp fra himmelen for å kunne gi dere råd og veiledning. Gjør ham til deres venn.

Jeg husker godt de utfordringene ungdommene sto overfor i menigheten jeg en gang presiderte over som biskop. Én kveld kom en vakker tenåringspike og hennes kjæreste til kontoret mitt for å snakke med meg. De to var svært forelsket, og fristelsen begynte å bli et problem for dem.

Under vår samtale ga de hverandre et løfte om å motstå fristelsen og alltid ha sitt mål om tempelekteskap klart i sinne. Jeg ga dem noen råd på veien og følte meg så tilskyndet til å si: «Hvis dere noen gang havner i en vanskelig situasjon og trenger mer styrke, må dere ringe meg, uansett hva klokken er.»

En natt ringte telefonen klokken 1, og en stemme sa: «Biskop, dette er Susan. Husker du at du sa jeg skulle ringe om jeg følte at fristelsen ble for stor? Jeg er i en slik situasjon nå.» Jeg spurte hvor hun var, og hun beskrev et populært sted å parkere i Saltsjødalen. Hun og forloveden hadde gått til en telefonkiosk for å ringe. Omstendighetene var ikke ideelle for å gi rettledning, men behovet var stort, og det unge paret var mottakelig.

Jeg skal ikke nevne hvor ofte Susan ringte. Men da postmannen kom med bryllupsinnbydelsen og søster Monson leste: «Herr og fru Jones innbyr dere herved til sin datter Susans bryllupsmottakelse,» sukket hun: «Takk og lov!» Da jeg så den lille skriften nederst på invitasjonen, hvor det sto: «Viet i Salt Lake tempel,» sa jeg stille: «Takk og pris for våre sterke siste-dagers-hellige ungdommer.»

Velg dine venner med omhu.

For det annet: Planlegg din fremtid med en hensikt

Den store Thomas Carlyle sa: «En mann uten mål er som et skip uten ror – en omstreifer, et null, ikke et mannfolk. Ha et mål i livet, og anvend hele din styrke og kløkt på arbeidet som Gud har gitt deg.»⁶

For mange år siden var jeg misjonspresident. Jeg hadde 450 flotte, trofaste misjonærer. Vel hjemme i Salt Lake City etter tre år, ble min kjære hustru og jeg litt forbauset en kveld da vi foretok en optelling av misjonærene våre og oppdaget at noen søstermisjonærer ennå ikke hadde funnet seg en evig ledsager. Vi bestemte oss for å gjøre det vi kunne for å hjelpe. Jeg sa til søster Monson: «Frances, la oss planlegge målrettet og invitere tre eller fire av våre flotte misjonnærsøstre hjem til oss. Vi kan ha en aktivitet hvor de

kan fortelle oss hvem av alle de enslige hjemvendte mannlige misjonærene de vil at vi skal invitere til en temakveld hjemme hos oss. Så kan vi vise bilder fra misjonen og ordne plasseringen slik at de kan bli godt kjent med hverandre.» Dette ble gjort, og de fire pikene vi inviterte, tok ivrig utfordringen.

Vi hadde skoesker fulle av bilder av alle misjonærene. Vi hadde fire slike esker med misjonærbilder. Da de fire pikene satt i stuen vår, sa jeg til hver av dem: «Her er en gave. Bla gjennom bildene og fortell meg hvilket av alle bildene som representerer den unge mannen du helst vil ha invitert på denne temakvelden.» Det var et interessant skue. Jeg tror den eneste måten jeg kan gi en brukbar beskrivelse av det, er å stille et spørsmål. Har dere sett barn på julaften? Vi inviterte de utvalgte fire unge mennene til å slutte seg til disse fire unge damene hjemme hos oss, og vi hadde en fantastisk kveld. På slutten av kvelden så jeg at to av dem gikk sakte nedover oppkjørselen vår, og jeg sa til søster Monson: «Dette ser lovende ut.» De gikk veldig tett.

Det gikk ikke lang tid før jeg fikk en telefon fra den unge mannen. Han sa: «President Monson, husker du at jeg lovet å si ifra når jeg forelsket meg?»

Jeg sa: «Ja.»

Han fortsatte: «President, jeg har forelsket meg.»

Jeg svarte: «Bra. I hvem?»

Han sa: «Det gjetter du aldri.»

Jeg var taktfull, så jeg gjettet ikke. Jeg sa: «Si det, du.» Han sa navnet til den søstermisjonæren han gikk hånd i hånd med da han forlot selskapet vårt den kvelden. De har nå vært gift i 42 år, og har fem barn og mange barnebarn.

Noen av dere som hører på i kveld, er allerede gift. Andre leter fortsatt etter den spesielle de ønsker å tilbringe evigheten sammen med. De av dere som er i den siste kategorien, som søker drømmemannen eller drømmekvinnen, gjør lurt i å gi akt på kong Arthurs råd i musikalen *Camelot*. Da han sto overfor et vanskelig dilemma, kunne kong Arthur godt ha snakket til oss alle da han erklærte: «Vi må ikke la vår lidenskap ødelegge våre drømmer.»⁷ Måtte dere følge dette ytterst viktige rådet. Jeg oppfordrer dere til å holde fast ved deres normer. Jeg bønnfaller dere om ikke å vakle.

Som liten gutt hadde jeg en veldig spesiell Søndags-skole-lærer, som nå har gått bort. Hun het Lucy Gertsch.

Lucy var så vakker og alltid så snill. Hun fortjente en verdig livsledsager, men ingen hadde kommet hennes vei. Årene gikk, og Lucy begynte å avfinne seg med det faktum at hun aldri kom til å gifte seg. Men så, da hun var midt i 40-årene, møtte hun Dick. Det var kjærlighet ved første blikk. Det var bare ett problem: Dick var ikke medlem av Kirken. Gikk Lucy i den gamle fellen å gifte seg i desperasjon, med det flyktige håpet om at han en dag ville bli medlem? Ikke Lucy, nei. Hun var klokere enn som så. Hun sa ganske enkelt: «Dick, jeg liker deg veldig godt, men vi ville aldri blitt lykkelige sammen.»

«Hvorfor ikke?» svarte han.

«Fordi du ikke er mormon.»

«Hvordan blir jeg mormon? Jeg vil være sammen med deg.» Han studerte evangeliet. Hun besvarte hans spørsmål. Han fikk et vitnesbyrd og ble døpt.

Så sa han: «Lucy, nå som jeg er medlem, kan vi endelig gifte oss.»

Lucy svarte: «Å, Dick, jeg elsker deg så høyt. Nå som du er medlem av Kirken, vil du aldri kunne bli tilfreds med noe annet enn et tempelekteskap.»

«Hvor lang tid vil det ta, Lucy?»

«Omtrent et år, hvis vi oppfyller de andre kravene.» Et år senere gikk Lucy og Dick inn i Herrens hus.

Lucy etterlevde sannheten i verset:

Våg å være mormon.

Våg å stå alene.

Våg å ha et fast standpunkt.

Og våg å gjøre det kjent.⁸

Planlegg din fremtid med en hensikt.

For det tredje: La ditt liv preges av tro

Midt i tidens forvirring, samvittighetskvaler og hverdagens uro, blir en fast tro som et anker for oss.

Små barn kan gi oss interessante eksempler på tro. For en tid siden skrev jeg et lite sammendrag av «Barns brev til Gud», som sto i et av våre nasjonale tidsskrifter. Jeg fant dem meget interessante.

Lille Mark skrev: «Kjære Gud, jeg venter stadig på våren, men den har ikke kommet ennå. Ikke glem det.»

Et annet barn skrev: «Kjære Gud, hvis du lagde regelen om at barna skal gå ut med søpla, vær så snill å forandre den.»

Lille Mickey skrev: Kjære Gud, hvis du ser på oss i Kirken på søndag, skal jeg vise deg de nye skoene mine.»

Jeff skrev: «Kjære Gud, det er så flott at du alltid setter stjernene på rett sted. Hvorfor kan du ikke gjøre det med månen?»

Joyce skrev: «Kjære Gud, takk for lillebroren, men det jeg ba om, var en valp.»

Jeg liker denne fra Matthew best: «Kjære Gud, jeg har lest boken din, og jeg liker den.» Han spurte så: «Jeg har lyst til å skrive en bok en dag med samme slags historier. Hvor får du ideene dine fra? De beste ønsker.»⁹

Virkelig tro krever besluttsomhet, og den slags besluttsomhet som den en 21 år gammel collegestudent ga uttrykk for:

«Vår generasjon utsettes gjennom alle mulige kommunikasjonsmidler for større eller mindre grad av frykt – den lille trusselen om ikke å finne en ledsager hvis man ikke bruker et bestemt munnvann, eller frykt for å ikke bli akseptert om man ikke gir etter for lave moralnormer fordi det er "menneskets natur".

Mange av oss har godtatt ting som: "Det er umulig å kjempe mot myndighetene", "Lev livet nå, – for i morgen blir vi utslettet av atomkrig eller en annen katastrofe."

Jeg er gammeldags nok til å tro på Gud, til å tro på hans skaperverks, menneskets, verdighet og potensial, og jeg er realistisk, ikke idealistisk, nok til å vite at jeg ikke er alene om disse følelsene.

Noen sier at til forskjell fra andre generasjoner, har vi ingen misjon i livet – at vi har fått alt gratis. Vi er ikke bortskjemt, men åndelig utarmet. Jeg ønsker ikke å leve i rikdommens fattigdom – og jeg kan ikke leve alene.»

Husk at tro og tvil ikke kan befinne seg i samme sinn samtidig, for det ene vil fortrenge det andre. Stå fast i deres tro.

Jeg tenker på en beretning jeg har lest om hustruen til en av våre første pionerer. Hun het Catherine Curtis Spencer. Hennes mann, Orson Spencer, var en fintfølelse og velutdannet mann. Hun hadde vokst opp i Boston og var dannet og kultivert. Hun og Orson hadde seks barn. Etter å ha forlatt Nauvoo,

forverret hennes svake helse seg på grunn av kulde og slit. Eldste Spencer skrev til hennes foreldre og spurte om hun kunne komme tilbake og bo hos dem mens han etablerte et hjem for henne i Vesten. De svarte: «Hvis hun gir avkall på sin nedverdiggende tro, så kan hun komme tilbake – men ikke før.» Søster Spencer ville ikke oppgi sin tro. Da foreldrenes brev ble lest for henne, ba hun sin mann finne Bibelen og lese fra Ruts bok for henne: «Prøv ikke å overtale meg til å forlate deg og vende tilbake! For dit du går, vil jeg gå, og hvor du blir, der vil jeg bli. Ditt folk er mitt folk, og din Gud er min Gud» (Rut 1:16). Utenfor raste uværet, vogntrekket var ikke tett, og venner holdt melkespann over søster Spencers hode for å holde henne tørr. Under slike forhold, og uten et klagende ord, lukket hun sine øyne for siste gang.¹⁰

Selv om vi ikke nødvendigvis må gi vårt liv i vår Guds tjeneste, kan vi i alle fall vise vår kjærlighet til ham ved hvor godt vi tjener ham. Han som hører våre stille bønner, han som legger merke til våre ubemerkede gjerninger, vil belønne oss åpenlyst når behovet melder seg.

Skulle tvilen banke på deres dør, så si til de skeptiske, foruroligere og opprørske tankene: «Jeg vil holde fast ved min tro, ved mitt folks tro. Jeg vet at lykke og tilfredshet er å finne der, og jeg forbyr dere, agnostiske, tvilende tanker, å ødelegge min tro. Jeg kan ikke forklare Bibelens mirakler, og jeg prøver heller ikke på det, men jeg godtar Guds ord. Jeg var ikke sammen med Joseph Smith, men jeg tror ham. Jeg fikk ikke min tro gjennom vitenskap, og jeg vil ikke tillate at såkalt vitenskap skal få ødelegge den. Når jeg forandrer syn på Gud og hans verk, er det bare inspirasjon fra Gud som vil forandre det.»

La ditt liv preges av tro.

Når dere velger venner med omhu, planlegger fremtiden og lar livet preges av tro, vil dere være berettiget

til Den hellige ånds veiledning. Dere vil ha et fullkomment klart håp. Dere vil kunne bære vitnesbyrd gjennom deres egne erfaringer om at Herrens løfte i kapittel 76 i Lære og pakter er sant: «Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mot dem som frykter meg og finner behag i å hedre dem som tjener meg i rettferdighet og sannhet inntil enden. Stor skal deres lønn bli, og evig skal deres herlighet være» (L&P 76:5-6).

Om disse fullkomne sannheter bærer jeg mitt høytidelige vitnesbyrd og nedkaller vår himmelske Faders velsignelser over hver og en av dere, i Jesu Kristi navn, amen.

Noter

1. Tekst: Joan Whitney. Musikk: Alex Kramer: «Far Away Places», 1948.
2. Se James Patterson og Peter Kim: *The Day America Told the Truth: What People Really Believe About Everything That Really Matters* (1991).
3. Evklid til Ptolemi I, fra *Proclus*, Commentary on Euclid, Prologue.
4. Carl Schurtz, tale i Boston 18. apr. 1859.
5. http://religiouslife.stanford.edu/memorial_church/inscriptions.html.
6. Se Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1952, 17; Thomas S. Monson, i Conference Report, apr. 1982, 84.
7. Alan Jay Lerner og Frederick Loewe, *Camelot*, 1960.
8. Thomas S. Monson i Conference Report, apr. 2000, 70, eller *Ensign*, mai 2000, 54; se også Mark E. Petersen i Conference Report, apr. 1952, 104.
9. I Stuart Hample og Eric Marshall, red. *More Children's Letters to God* (1976); Hample og Marshall, *Children's Letters to God: The New Collection* (1991).
10. Se Nicholas G. Morgan, «And This History Was Made», *Improvement Era*, juli 1940, 399; se også Preston Nibley, *Exodus to Greatness* (1947), 132-35.